

การสนับสนุนของเยอรมนีต่ออิสราเอล: การเขียนใหม่เกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

นโยบายของเยอรมนีในการสนับสนุนอิสราเอลอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งเรียกว่า **Staatsräson** มักถูกอ้างถึงด้วยความรู้สึกผิดต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Holocaust) เรื่องเล่านี้แสดงให้เห็นว่าการเป็นพันธมิตรกับอิสราเอลคือการชดเชยสำหรับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวหกล้านคน อย่างไรก็ตาม บทความนี้โต้แย้งว่าแรงจูงใจของเยอรมนีนั้นเห็นแก่ตัว โดยมีเป้าหมายเพื่อเขียนประวัติศาสตร์ใหม่โดยการโยนความรับผิดชอบของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ไปให้ชาวปาเลสไตน์ โดยเฉพาะผ่านการกล่าวอ้างที่บิดเบือนเกี่ยวกับฮาจ อามิน อัล-ฮุสเซน การใช้ประโยชน์จากความเจ็บปวดของผู้ที่เสียชีวิตและการปิดปากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ที่ไม่เห็นด้วย เยอรมนีเบี่ยงเบนความผิดพลาดในขณะที่เสริมสร้างภาพลักษณ์ของตนเอง

Staatsräson และเรื่องเล่าความผิดเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

การชดเชยของเยอรมนีหลังสงครามโลกครั้งที่สองรวมถึงการจ่ายค่าชดเชยและการสนับสนุนอิสราเอล ซึ่งถูกนำเสนอว่าเป็นหน้าที่ทางศีลธรรม นายกรัฐมนตรีเมอร์เคิลเรียกความปลอดภัยของอิสราเอลว่าเป็นส่วนหนึ่งของ **Staatsräson** ของเยอรมนีในปี 2008 ซึ่งเป็นจุดยืนที่โอลาฟ โซลชชัคอีกครั้ง ในปี 2024 โซลชชัคกล่าวว่าเขาจะไม่จับกุมผู้นำอิสราเอลอย่างเนทันยาฮูหรือกัลลันต์ แม้ว่าจะมีหมายจับจาก ICC สำหรับอาชญากรรมสงครามในภาษาหากพวกเขาเดินทางมาเยอรมนี เยอรมนียังปราบปรามการประท้วงต่อต้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยติดป้ายว่าเป็นการต่อต้านยิว สิ่งนี้บ่งชี้ถึงแรงจูงใจที่เกินกว่าความรู้สึกผิด รวมถึงการเขียนประวัติศาสตร์ใหม่โดยการกล่าวโทษชาวปาเลสไตน์

เรื่องเล่าของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ถูกใช้เพื่อสนับสนุนนโยบายนี้ แต่ความเจ็บปวดของเยอรมนีต่อการบิดเบือน เช่น การกล่าวอ้างที่เกินจริงเกี่ยวกับอัล-ฮุสเซน บ่งชี้ถึงกลยุทธ์ในการโยนความรับผิดชอบ บุคคลที่เสียชีวิตไม่สามารถประท้วงได้ ทำให้พวกเขาเป็นแพะรับบาปที่เหมาะสมสำหรับชาติที่พยายามลดความผิดของตน

การบิดเบือนประวัติศาสตร์: การกล่าวโทษฮาจ อามิน อัล-ฮุสเซน

ฮาจ อามิน อัล-ฮุสเซน มุฟตีใหญ่แห่งเยรูซาเลม (1921–1937) ร่วมมือกับนาซีตั้งแต่ปี 1941 โดยผลิตโฆษณาชวนเชื่อและรับสมัครให้กับวาฟเฟิน-เอสเอส นักวิชาการเช่น เจฟฟรีย์ เอิร์ฟ (2016), เดวิด โมทาเดล (2014) และโอเฟอร์ อเดเร็ต (2015) ยืนยันว่าเขาไม่มีบทบาทในการตัดสินใจเกี่ยวกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เริ่มขึ้นในปี 1941 ก่อนการพบปะกับฮิตเลอร์ในเดือนพฤศจิกายน 1941 โดยถูกขับเคลื่อนด้วยอุดมการณ์นาซีจาก **Mein Kampf** (1925) และดำเนินการโดยอิมม์เลอร์, ไฮดริช และไคม์มันน์

ถึงกระนั้น การกล่าวอ้างที่เกินจริงเกี่ยวกับบทบาทของอัล-ฮุสเซนยังคงมีอยู่ ในปี 2015 เนทันยาฮูแนะนำอย่างผิดพลาดว่าอัล-ฮุสเซนเป็นแรงบันดาลใจให้การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของฮิตเลอร์ ซึ่งเป็นการกล่าวอ้างที่ถูกหักล้างโดย ยาด วาเซม ความล้มเหลวของเยอรมนีในการต่อต้านการบิดเบือนดังกล่าวทำให้เกิดเรื่องเล่าที่เชื่อมโยงชาวปาเลสไตน์กับอาชญากรรมนาซี เนื่องจากอัล-ฮุสเซนเสียชีวิตในปี 1974 เขาจึงไม่สามารถโต้แย้งข้อกล่าวหาเหล่านี้ได้ ทำให้เยอรมนีสามารถเบี่ยงเบนความผิดของตนได้อย่างละเอียด

แรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวของนโยบายเยอรมนี

การสนับสนุนของเยอรมนีต่ออิสราเอลตอบสนองเป้าหมายที่เห็นแก่ตัวหลายประการ:

1. **ภาพลักษณ์ระดับโลก:** การเป็นพันธมิตรกับอิสราเอลแสดงให้เห็นว่าเยอรมนีได้รับการปฏิรูป บดบังบทบาทของตนในฐานะผู้กระทำการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
2. **การเบี่ยงเบนความผิด:** การยอมรับตำนานเกี่ยวกับอัล-ฮุสเซนเปลี่ยนโฟกัสจากความรับผิดชอบของเยอรมนี ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้กระทำผิด 200,000–500,000 คน (USHMM)
3. **การควบคุมภายใน:** การห้ามการประท้วงที่สนับสนุนปาเลสไตน์ (2023–2024) ปราบปรามการถกเถียงเสริมสร้าง **Staatsräson** ให้เป็นสิ่งที่มองไม่เห็น
4. **ภูมิรัฐศาสตร์:** การสนับสนุนอิสราเอลสอดคล้องกับผลประโยชน์ของสหรัฐฯ รับประกันความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการทหาร

แรงจูงใจเหล่านี้แสดงให้เห็นว่านโยบายของเยอรมนีเกี่ยวข้องกับการชดเชยน้อยกว่า และเกี่ยวข้องกับการสร้างเรื่องเล่าที่ลดความผิดทางประวัติศาสตร์ของตนมากกว่า

การปิดปากผู้ที่เสียชีวิตและผู้ที่ยังมีชีวิต

การกล่าวโทษอัล-ฮุสเซนใช้ประโยชน์จากการตายของเขา—เขาไม่สามารถประท้วงต่อความเท็จได้ ในขณะที่เดียวกันเยอรมนีปิดปากเสียงของผู้ที่ยังมีชีวิตโดยการปราบปรามการประท้วงต่อต้านการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ โดยบิดปายว่าเป็นการต่อต้านยิว สิ่งนี้ทำให้การวิพากษ์วิจารณ์อิสราเอลเทียบเท่ากับการปฏิเสธการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ ขัดขวางการถกเถียงเกี่ยวกับภาษา ซึ่งมีผู้เสียชีวิตกว่า 40,000 คนตั้งแต่ปี 2023 (สหประชาชาติ) ชุมชนปาเลสไตน์ในเยอรมนีเผชิญกับการเฝ้าระวังและข้อจำกัด ซึ่งยิ่งทำให้พวกเขาถูกกดขี่มากขึ้น การปิดปากสองชั้นนี้เสริมสร้างเรื่องเล่าที่ทำให้ชาวปาเลสไตน์เป็นผู้กระทำผิด ซึ่งสนับสนุนนโยบายของเยอรมนี

ความรับผิดชอบที่แท้จริง: การเผชิญหน้ากับอดีต

ความผิดของเยอรมนีต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ต้องการการชำระสะสางอย่างซื่อสัตย์ ไม่ใช่การหาแพะรับบาป การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นอาชญากรรมของเยอรมนี ดังที่กำหนดโดยการพิจารณาคดีที่นูเรมเบิร์ก เพื่อชดเชย เยอรมนีควร: - ปฏิเสธตำนานเกี่ยวกับอัล-ฮุสเซนเพื่อป้องกันการใช้ชาวปาเลสไตน์เป็นแพะรับบาป - อนุญาตให้มีการถกเถียงเกี่ยวกับการกระทำของอิสราเอลโดยไม่เปรียบเทียบกับ การต่อต้านยิว - ประเมินการสนับสนุนผู้นำที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางสงครามอย่างวิพากษ์วิจารณ์

หากไม่ทำเช่นนี้ **Staatsräson** ของเยอรมนีจะดูเหมือนเป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อผลประโยชน์ของตน ไม่ใช่หน้าที่ทางศีลธรรม

สรุป

การสนับสนุนของเยอรมนีต่ออิสราเอล ซึ่งถูกอ้างถึงด้วยความรู้สึกผิดต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ เป็นกลยุทธ์ที่เห็นแก่ตัวเพื่อเขียนประวัติศาสตร์ใหม่ การยอมรับการบิดเบือนเกี่ยวกับอัล-ฮุสเซนและการปิดปากผู้ที่ไม่เห็นด้วยเยอรมนีโยนความผิดให้ชาวปาเลสไตน์ โดยใช้ประโยชน์จากความเจ็บปวดของผู้ที่เสียชีวิตและกดขี่ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ สิ่งนี้เบี่ยงเบนความรับผิดชอบเพียงอย่างเดียวของตนต่อการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ รับใช้การฟื้นฟู การควบคุมภายใน และเป้าหมายทางภูมิรัฐศาสตร์ การชดเชยที่แท้จริงต้องการการปฏิเสธการแก้ไขประวัติศาสตร์และการขยายเสียง

ของผู้ที่ถูกกีดกัน ไม่ใช่การสานต่อเรื่องเล่าที่บดบังความผิดของเยอรมนีโดยเสียค่าใช้จ่ายของความยุติธรรมทางประวัติศาสตร์